

M E S T E R H Á Z I M Ó N I K A

Nem félek

i. m. M. J.

*A harmadik kórházi út
egy lankás völgy fölött,
zöld fák közt vezetett.*

*A tengerpart jutott eszembe,
ahol a helyiek jártak, az az út,
meséltem neked, és megérkeztem*

*a tengerhez, te vagy a tenger,
mondtam, és most nézlek.*

*

*Nem félek, amíg téged látlak,
és nehezen képzelem, hogy vége lesz.
Ágyad hajója lassan úszik.
Itt vagyok veled. A többi körülmény.*

*Közben múlik a tavasz, a levelekre
felülről esik a fény. Nehezen képzelem,
hogy ami jó még, minden
csak azután lehet, és neked
soha. De ebben a kérdésben nem kell
képzetet, vannak a körülmények,
és az álló jelen.*

*

*Mikor lesz ennek vége, kérdezed.
– Minek, Bogárka? – Hát, ennek a...
– Neked? – Igen. – Nem tudom.
Azt hiszem, most még nem.*

*

*Válaszaidat úgy lököd fel,
mint mély kútból. Akárméért
nem veszel erőt magadon.
A kútban ott kongnak
a szavaink. És nem is tudjuk.*

*

*Az egyik ember be tud lépni
a terebbe, a másik nem. Alszik,
mondják, holott bármikor alhatsz,
és rájuk van szükséged. Mediálok,
instruálok, kicsit mindenkinek
elviselhetetlenül. Tessék dolgozni,
kedves látogatók.*

*

*Ha mindig veled vagyok
(ami a szabadságom),
mindig van valami más.*

*Hogy megint tudjam
a dolgok fontosságát,
el kell mennem, vissza kell jönnöm.*

*

*Elmegyek, máshol alszom,
tranzitolok az üres lakásomban,
milyen jó egyedül ülni –*

*

*Ha nem vagyok veled,
máris fordulnék vissza.
Amikor a kezemből*

*kiesik a telefon, bocsánatot tudnék kérni,
csak működjön.*

*

*Nehezedre esik a beszéd.
nem kérdezel, nem hagyatkozol,
légbuborékba zárt szavakat
kiáltasz, mit akarnak, mi ez, nem értem,
és ki tudja, mire, igen, igen, igen.
Mesélek mindenkiről, jókat,
mondom, hogy vigyáznai fogok
magamra, az nagyon fontos, mondod
mégis.*

*

*Ne haragudj rám. Kiabáltam veled,
nem igaz, hogy egy csecsemő is
tud inni, csak te nem. Ezt fogom
hallani a pokolban, mondom
patetikusan. Nem lenne szabad
frusztrálnak lennem. Én is
frusztrált vagyok, mondod.*

*

*Értem, mondtad hétfőn. Értem.
Nem azt akartad mondani, kérdem,
amit eddig, hogy nem érted?
Azt hiszem, mondod, megértettem.*

*

*Lassan levonultak
a türelemmel viselt hetek,
amikor azt kívántam,
ne tartson soká,
és most már egy ideje
árad be a semmi.*

*

*Nehezebb volt úgy mesélni, hogy folyton
veled voltam. De ez neked való.
Épp az ügyeletet hívtam a másikon,*

*amikor telefonált a nő, aki éjszaka
feliigyelt volna rád, de valamiért
előbb is találkozni akart: hogy leszállt
a buszról. Másfél órával korábban jött.
Mondtam, hívni akartam, hogy nem kell
jönni, meghalt a beteg. Meghalt?
kérdezte. Én meg elindultam
itt az esőben.*

*

*Mikor a könyveidet rendeztettem,
az egyikben, ahogy véletlenül kinyílt,
öncenzúra nyomára bukkantam,
a gyűjteményesben mást írt a költő.
Te is észrevetted? Szerinted is
sugallatosabb, amit kínjában talált ki?*

*

*Ha hirtelen lett volna, belehalnék,
hogy nem beszélhetünk. De a gyors szám,
amin hívtalak, már hetek óta hallgatott.
Igaz, cserébe mindennap találkoztunk.
Csak te egyre kevesebbet beszéltél. Így hát
ez a veled halás (hogy aztán bennem élhess)
már folyamatban volt. A saját hülye hangom,
mert rájöttem, hogy valakinek csak kell
beszélni, egyszer majd kimegy a fülemből.
De mikor hallom újra a tiéd?*

*

*Ma a régi hangodat hallottam.
Azt mondtad valakinek, a Móni
csinált paradicsomlevest. Nem
csináltam, de megörültem, hogy akkor
nekilátok. Erre ébredtem, jó volt.*

*

*A szőnyegeddel,
hagyatékoddal ugyanúgy,
mint annyiszor veled.
Meg lehet próbálni, mondják,
de nagyon régi.
Megtörténhet, hogy elszakad.*

*

Megnémulok a hiányodtól.
Este tíz,
és nem szóltam senkihez.
Beszéd, beszéd, naponta többször
hívtalak vagy hívtál –
rám szakadt ez az öregszerp,
a különbségünkön is
dolgozom –

*

Napokban, hetekben? Ennek mi értelme?
Legtovább másfél hónapig nem láttalak.
Persze beszélünk. De egy napnál messzebb soha
nem utaztál velem. Minden utazás tehát
most is felfüggesztése annak, hogy megjövök
hozzád. És látod, most is beszélek.
Fénynapokban. Te meg hova lettél másfél
fényhónap alatt? Mi értelme ezekben számolni?
Berovátkázni a semmit, a végtelent?

*

Szia! Szia! mondja a madár.
Miabajod? Erre ébredek. Nem tudom,
milyen madár. Szia! Szia! Itt vagyok.
I-itt! mondja. Sziaszia!

*

Vártam, vártam, hogy megjelenj.
Három hónapon át, hiába.
Egyszer csak ott voltál a közelemben.
Végre, mondtam, és könnyű levegővel
szívtam tele a tüdőm. Kilökött az álom,
onnan tudom. De nem volt rossz.
Most rossz. Megint máshogy.

*

A legnehezebb, hogy minden lehet,
és mindennek az ellenkezője is.
Mert ki mondja meg, ha te nem.

*És nem mondod, hiába faggatlak magamban.
Nem tudom, ki voltam és ki vagyok.*

*

*Hogy mit bír a bokám, majd kiderül.
Elindulok erre, mert szép az ösvény,
megyek egyirányba, ahogy élek,
le a vízhez, a kiszámíthatatlan
nehézségű szakaszokon, ahonnan
lelátni, visszanézni jólesik,*

*ahogy együtt, nehezített pályán,
lassan, több szemlélődéssel, közös
fénytörésben,*

*és nem foglalkozom a visszaúttal,
megyek le, ott a tenger.*